

פירצה בחוקי הסעד גורמת להפקרתו ברעב של פועל שאיבד את כושר עבודתו

ריצ'רד גרגו נדהם: ההודעה שבידו, מטעם לישכת הסעד של עיריית חולון, בישרה לו כי מעתה ואילך הוא זכאי לתמיכה סעד חודשית של 255 ל"י. גרגו בן 50, שמימיו לא פנה ללישכת הסעד, פתח בחקירה, גילה כי ידידים פנו בשמו - והלישכה מצאה שפנייתם מוצדקת. היה זה פיתרון עצוב מאוד, ועלוב מאוד, למקרהו של גרגו.

אינסוף רופאים. שנה לפני כן, עוד היה ריצ'רד פועל יצרני במפעל אמקור בחולון. תריסר שנים ברציפות עסק בציי פוי ידיות בכרום וניקל במחלקת הגליוני צייה של המפעל, עד שבאחת הימים חש ברע, אושפז בבית-החולים. במשך שמונה חודשים נבדק על-ידי איני סוף רופאים, באינסוף מוסדות רפואיים, כולם נכשלו באבחנת מחלתו, לא ידעו להסביר את החום שתקף אותו, את החולי שה הגופנית והדופק הגבוה.

מוכרים התכשיטים. הוא כתב לי ראש-הממשלה, לחבריה-הכנסת, למפקד הי מדינה. מכולם לא זכה לישועה. "חיסלנו כבר מזמן את כל החסכונות שלנו", מספר גרגו, "וכיום אנחנו חיים מהתכשיטים שאשתי הביאה איתה ממצריים. כשהתכשיטים ייגמרו, נהיה על סף הרעב". ריצ'רד תובע מאמקור תמיכה מקפת, בטענה כי מחלתו נגרמה על-ידי תנאי עבודתו, מסרב לקבל את הפיצויים המגיי עם לו כחוק. אולם אמקור, שהוא קונצרן רב-ענק, בעל מפעלים רבים, וקשור בי קפדנות לחוזה-עבודה שלו, לא ראה מקום להיעזר לבקשתו:

"מקרהו של גרגו הוא ראשון מסוגו" הגיב ברוך רונן, מנהל המפעל בו עבד גרגו. "איש מעובדי המפעל לא חלה מעור למ בחלת-ריאות כלשהי. ככל שהמקרה מצער, הרי גרגו קיבל את מלוא הטיפול, תשומת-הלב והזכויות הטעויות לו על פי חוזה-עבודתו.

"ישנם תמיד מקרים בלתי-צפויים, שאינם מכוסים על-ידי חוזה-העבודה".

תיקשורת

טלפון שבור

משרד התיקשורת ניתק את הטלפון - ושכח למה

"אל תהיי שקרנית ואל תנסי לסדר אותי. לא שילמת, ולכן אני מנתק לך את הטלפון". רינה צורף היתה מוכנה להתעלם מי סגנונו האדיב של איש משרד התיקשורת. יותר מכך הטרדיה אותה העובדה שהיא לא מצאה כל דרך לשכנע אותו כי שילמה את החשבון, שלפי דבריו לא שולם. תצלומי הוכחה. היה זה חשבון מ' חודש דצמבר 1972, שלא שולם בזמן. הטלפון נותק, ושלושה ימים אחרי הניתוק שילמו הצורפים את החוב, שהסתכם ב' מאה ל"י.

הטלפון חובר מחדש - אולם כעבור חודש נותק שוב. מאז חזר ונותק שוב ושוב, כשכל תצלומי הקבלה ששולחת משרד פתח צורף למשרד התיקשורת אינם מועילים לה. בפעם האחרונה, נותק הטלפון ב' 18.773 - חצי שנה לאחר תשלום החוב.

כאשר נשאל משרד התיקשורת לסיבת שורת הניתוקים בכלל, והאחרון בהם ב' פרט, השיב שמואל לביא, בשם מנהל המ' חוז: "לא הצלחנו לברר מה סיבת הניתוק".

מינה בן-ארי עם בעלה עמי, במסדרון בית-המישפט המחוזי

ארוחת-ערב

עם פדרו

פדרו - זה שבמציאות, לא בבדיחה - היה תייר מכסיקאי שהגיע לישראל לפני חודשים. לדבריו, היה טייס, שקורקע כאשר נתגלתה אצלו מחלת סכרת.

בעל-הרחמים

ביקורו בישראל, התגורר דון פדרו קורבלי (34) בבתי-מלון מסואריים. ש' האחרון בהם היה הפלאזה. הוא המשיך להתגורר במלון גם לאחר שכספו אזל, וכתוצאה נזקק על-ידי ההנהלה החוצה. בשלב זה, נכנס לתמונה קצין-הביטחון של המלון. רחמיו של בן-ארי נכמרו על פדרו חסר-הבית, והוא הזמין אותו לסעוד יחד עימו במעונו החולוני הצנוע. גם רחמיה של מינה בן-ארי נכמרו על האורח שבא לסעוד, ובין שני בעלי-הרח"מ מים הוחלט פה אחד שפדרו ימשיך להתארח בבית משפחת בן-ארי. לא חלף זמן רב, והרחמים הפכו לאהבה לוחסת. לפחות, מצד מינה. היא הודיעה לבעלה שהיא רוצה להתגרש, ולהינשא לפדרו.

כשלב זה, החלו הצרות מתרגשות ונופ' לות ברצינות על ראשו של פדרו המסכן. מאחר שתוקף אשרת-השהייה שלו בארץ פג, הוצא נגדו צו-גירוש, וכאילו לא הס' פיק אסון זה, הוא גם נעצר, עד לגירושו. נאלץ להינתק מזרועותיה של אהובתו, וכל זאת - בנוסף לתביעה האזרחית על חובו למלון, שהיתה כבר תלויה יעומ' דת נגדו.

אלך איתו

עד הסוף!

שבוע שעבר, בעת הדיון בבקשתו של פדרו להשתחרר ממעצרו, הביעה

יתרה מו: הבעל הנדיב לא רק הסכים לאפשר לאשתו ולמאהב שלה לגור יחד בקן המשפחתי - היה זה הוא בעצם שהפגיש את אשתו ואהובה.

פרקליט משה רום

יה זה בעת שבת-רעים גם יחד מסביב לבקבוק שקילה, בכר של הי עיירה המחיקאנית הקטנה, כאשר נסבה השיחה על דון חואן, הגביר המופלג מעיר המחוז הסמוכה: "אה, דון חואן, התרברב פדרו, מכר ותיק שלי".

"שלך, פדרו?" ליגלגו החבר'ה. "מאיפה מכיר תפרן כמוך את דון-חואן הגדוע?" "מה זאת אומרת? סעדנו פעם צהריים יחדיו".

"אתה ודון-חואן?" "בטח", אישר פדרו. "זה היה ככה: רכבתי על סוסי במירעה, כשפתאום עבר על-ידי דון-חואן. אמרתי לו, ערב טוב בנימוס, אבל הוא התרגז בגלל ששכחתי להוריד את הכובע. הוא שלף את הפיס' טולטה שלו, וציווה עלי להתחיל לאכול את גללי הכבשים מהריצפה. היתה לי ברירה? התחלתי לאכול. אבל ברגע שהוא הסתובב ממני, סידרתי אותו: קסצתי עליו, הוצאתי את הפיסטול' טה מידו, וציוויתי עליו לעשות אותו דבר, "ולכה סעדנו צהריים יחדיו".

בעלי ויתר

למאהב שלי!

במתכונת ישראלית, מן הראוי היה שמעשייה זו תקרה להרשלה. אלא שבפועל, היא קרתה לעמי בן-ארי, קצין-הביטחון של מלון פלאזה התל-אביבי: גם הוא סעד יחד עם פדרו - אך במתי כונת מיוחדת במינה. על המתכונת המיוחדת חז' סיפרה בי שבוע שעבר אשתו של קצין-הביטחון, מינה בן-ארי, לבית-המשפט המחוזי בתל-אביב:

בעלי הסכים לעזוב את הירח שלנו, כדי שאני ופדרו נוכל לגור בה, "הסבירה האשה הנאה לשופט חיים דבורין.